

Sygn. akt III Ca 681/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Leszek Dąbek

Sędzia Sądu Okręgowego Wyraz - (...)

Sędzia Sądu Okręgowego M.-C.

Protokolant Marzena Makoś

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2023 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa D. G. (G.)

przeciwko J. K. (1) i S. K. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego J. K. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 2 czerwca 2021 r., sygn. akt II C 3262/18

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego J. K. (1) na rzecz powoda kwotę 2.700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

SSO Beata Majewska-Czajkowska SSO Leszek Dąbek SSO Arkadia Wyraz-Wieczorek

Sygn. akt III Ca 681/21

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach w wyroku z dnia 2 06 2021r. zasądził

od pozwanego J. K. (1) na rzecz powoda D. G. kwotę 68.078 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 11 2018r. oraz kwotę 9.821 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu, orzekł o nieuiszczonych kosztach sądowych oraz odstąpił od obciążania powoda kosztami procesu „przeciwko pozwanej S. K. (1)”.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia jako podstawę prawną orzeczenia wskazał regulację art. 405 k.c. w związku z art. 410 § 1 k.c. Stwierdził, że „powód wykazał stosownymi dokumentami dołączonymi do akt sprawy fakt zawarcia umów pożyczek z (...) S.A. z siedzibą we W.” oraz że „pobrał z konta kwotę objętą żądaniem pozwu”. Uznał za wiarygodną przedstawioną przez niego wersję przebiegu przedmiotowych zdarzeń, zgodnie z którą „przekazywał te pieniądze na poczet remontu poddasza domu pozwanego, w którym miał zamieszkać ze swoją ówczesną dziewczyną P. K.. Kwota przekazana przez powoda była przeznaczona na zakup materiałów budowlanych,

wynagrodzenia firmy remontowej oraz zakup wyposażenia do wspólnego mieszkania. Powód przekazywał te środki S. K. (2), żonie pozwanego, która miała zajmować się rozliczeniem tych środków. Z uwagi na zaufanie do tej osoby powód nie kwitował w żaden sposób przekazania tych pieniędzy. Powód traktował S. K. (2) jako przyszłą teściową i z uwagi na takie relacje nie widział konieczności potwierdzania tego faktu za pomocą dokumentu”. Oceniał, że „świadczanie powoda miało charakter świadczenia nienależnego o którym mowa w art. 410 § 1 k.c.”. Wskazał, że w następstwie tego - zgodnie opinią biegłego - wartość poczynionych na nieruchomości pozwanego nakładów wyniosła **73.038 zł** i przyczyniły się one do wzrostu wartości nieruchomości o kwotę **114.200 zł** i biorąc pod uwagę regulację art. 321 k.p.c. w całości uwzględnił żądanie powoda.

O należnych powodowi od pozwanego odsetkach ustawowych za opóźnienie się pozwanego w zapłacie dochodzonej należności głównej orzekał stosując regulację art. 481 § 1 k.c. a o kosztach procesu w oparciu o regulację art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Orzeczenie zaskarżył **pozwany J. K. (2)**, który wnosił

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa oraz zasądzenie

na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, bądź jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Zarzucał, iż przy ferowaniu wyroku popełniono błąd w ustaleniach faktycznych „polegający przyjęciu przez Sąd, iż powód przekazał córce lub żonie pozwanego pieniądze, które przeznaczone miały być na remont domu podczas, gdy brak jest jakichkolwiek dowodów, potwierdzających taki stan rzecz”. Ponadto zarzucał,

że naruszono prawo procesowe, regulacje: art. 233 § 1 k.p.c., 227 k.p.c., i art. 231 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c. – w sposób podany w apelacji.

Powód D. G. wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie na jego rzecz od pozwanego zwrotu kosztów postępowania odwoławczego

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował roszczenia powoda przyjmując, że mają one źródło w reżimie odpowiedzialności za bezpodstawne wzbogacenie, a następnie prawidłowo rozpoznał sprawę.

Ustalenia faktyczne składające się na podstawę faktyczną orzeczenia mają podstawę w informacjach zawartych we wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia źródłach dowodowych.

Wbrew temu co zarzuca apelacja przy konstruowaniu podstawy faktycznej orzeczenia nie naruszono podanych w apelacji regulacji prawa procesowego i nie popełniono wskazanego w niej błędu w ustaleniach faktycznych

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena materiału sprawy jest bowiem logiczna i zgodna z doświadczeniem życiowym, mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów i Sąd odwoławczy ją podziela.

Jedynie należy do niej dodać, iż strony przedstawiły w toku postępowania dwie wersje przedmiotowych zdarzeń.

Powód twierdził, że z uwagi na łączącego go w tym czasie bliskie relacje osobiste z córką pozwanego P. K. (obecnie H.), zamierzał wraz z nią zamieszkać na poddaszu domu pozwanego, co wymagało jego zaadaptowania na cele mieszkalne i w tym celu zaciągnął kredyty, a następnie przekazał pochodzące z nich środki finansowe matce ówczesnej partnerki, która przeznaczyła je na pokrycie części kosztów przeprowadzanych wówczas prac remontowych (oprócz adaptacji poddasza rodzina jego ówczesnej partnerki przeprowadzała remont pozostałej części domu).

Z kolei pozwany twierdził, że remont domu oraz adaptacja poddasza domu została w całości sfinansowana ze środków finansowych pochodzących

z jego oszczędności, zaciągniętych w Niemczech kredytów oraz z uzyskiwanego wówczas w Niemczech wynagrodzenia za pracę.

Przedstawiane przez nich wersje potwierdzały w swych zeznaniach same strony oraz zeznający w sprawie świadkowie (zarówno w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji jak również przed Sadem odwoławczym).

Wersję powoda potwierdzili członkowie jego rodziny i formalnie osoba obca, ale z nim zaprzyjaźniona T. M., a wersję pozwanego jego żona S. K. (1) (powództwo wobec niej zostało prawomocnie oddalone, przez co uzyskała ona w sprawie status świadka) oraz córka P. H..

Oprócz przedstawionych przez Sąd Rejonowy argumentów, za przyjęciem wersji powoda przemawia logika przebiegu przedmiotowych zdarzeń; tj. rozpoczęcie remontu budynku pozwanego w czasie, gdy powód i P. H. poszukiwali mieszkania w celu wspólnego zamieszkania, zaciągnięcia przez powoda kredytów w czasie prowadzenia remontu budynku, w tym adaptacji poddasza na cele mieszkalne i nie wykazania w toku postępowania, żeby uzyskane

z nich znaczące środki finansowe zostały przeznaczone na inne cele, późniejsze wspólne zamieszkanie na poddaszu budynku przez powoda z córką pozwanego,

a ewentualny brak wiedzy pozwanego o przekazaniu przez powoda jego żonie środków finansowych na potrzeby adaptacji poddasza budynku może wynikać

z faktu jego pobytu w tym czasie w Niemczech.

Z tych też względów Sąd odwoławczy po uzupełnieniu materiału sprawy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji (art. 387 § 2¹ pkt 1 k.p.c.).

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego - jest również prawidłowa.

Ma ona oparcie w prawidłowo zastosowanych przepisach prawa wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i Sąd odwoławczy w całości podziela i przyjmuje za własną (art. 387 § 2¹ pkt 2 k.p.c.).

Środki finansowe pozyskane przez powoda z zaciągniętych przez niego kredytów zostały przez przekazane żonie pozwanego S. K. (1), która między innymi z nich finansowała przebudowę i remont budynku pozwanego.

Ostatecznie zmaterializowały się one w substancji budynku zwiększając jego wartość, co w konsekwencji doprowadziło do przesunięcia majątkowego w następstwie czego doszło do wzbogacenia się pozwanego – jako właściciela budynku – kosztem powoda.

W toku postępowania nie wykazano, a nawet nie twierdzono żeby doszło

do tego w ramach łączącego strony stosunku prawnego.

Nastąpiło to zatem bez podstawy prawnej, a to stosownie do przywołanych przez Sąd Rejonowy regulacji rodzi po stronie pozwanego obowiązek zwrotu powodowi równowartości uzyskanego jego kosztem wzbogacenia.

Jego wartość przewyższa wysokość dochodzonego świadczenia,

stąd też Sąd Rejonowy - będąc związany w sprawie regulacją art. 321 § 1 k.p.c. – słusznie uznał powództwo za w pełni uzasadnione.

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym, przez co apelacja jest bezzasadna w rozumieniu art. 385 k.p.c. a to z mocy zawartej w nim regulacji prowadziło do jej oddalenia.

Reasumując zaskarżony wyrok jest prawidłowy i dlatego apelację jako bezzasadną oddalono w oparciu o regulację art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując regulację

art. 98 § 1 i 3 k.p.c., biorąc pod uwagę, iż pozwany uległ w całości w postępowaniu odwoławczym i powinien zwrócić powodowi poniesione przez niego tym postępowaniu koszty zastępstwa procesowego przez fachowego pełnomocnika.

SSO Leszek Dąbek